

РЕШЕНИЕ

№ 35781

гр. София, 30.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **7313** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Д. С. Я. срещу съдебно решение № 2216/17.06.2025 г. по н.а.х.д. № 12220/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 132 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-014599/02.07.2024 г., издадено от началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че в НП са посочени два състава на административно нарушение, като не е посочено ясно за кой от тях касаторът е санкциониран, с което са нарушени правата му да разбере за какво точно е наказан и да организира адекватно защитата си. Моли съда да отмени решението и потвърденото с него НП. В с.з. прави искане делото да се върне на друг състав на СРС за ново разглеждане.

Ответникът – началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител в писмен отговор оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира разности. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с НП и в съдебното производство, и е събрал като доказателства показанията на свидетелите Б. – очевидец на нарушението, и Д. – актосъставител. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице. По съществуването на спора съдът е обосновал извод за безспорна установеност на нарушението от обективна и субективна страна.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Правилна е преценката на въззивния съд, че Я. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. Всяко от тези две деяния е основание за ангажиране отговорността на лицето по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство, като последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав на отказа за възникване на отговорността на дееца. В този смисъл е и чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за

реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване. За съставомерността на отказа по чл. 174, ал. 3 ЗДвП лицето да бъде тествано за наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за извършване на медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, респ. причините за неизвършването му са правноирелевантни към съставомерността на извършеното нарушение.

На следващо място, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 ЗДвП за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. В случая Д. Я., освен че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Drug test 5000 STK с идентичен номер ARRM-0038, не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. реализирани са и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА, който е приложен по делото. Върху самия талон е положен собственоръчно подпис на касатора, което означава, че наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицинско и химическо изследване. Изписано е също, че отказва проба с техническо средство. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно касаторът е извършил от обективна страна и двете хипотези по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП в НП е правилна. Доказателствата са достатъчни да се направи извод за доказаност на нарушенията и по двете предложения.

В случая, наказание е наложено за реализиране на административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП /не изпълни предписание за изследване/, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП в хода на административнонаказателното производство. Съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване на изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. В тази връзка, не може да се приемат твърденията на касатора за неточно и некоректно описание на нарушението, нито за подвеждане на два отделни състава на административно нарушение в едно нарушение.

Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с

правилата по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /бездействие/ му е наложено и конкретно административно наказание. При доказаност и на двете алтернативно предвидени хипотези предвидени в чл. 174 ал.3 от ЗДвП, административно наказващия орган е наложил наказание за втората хипотеза – чл. 174 ал.3 предл второ ЗДвП. Видно от съдържанието на съставения АУАН, при фактическото описание на нарушението са изложени обстоятелства, сочещи осъществяване на втората хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, а именно не изпълни предписание за изследване. Посочено е и че е издаден медицински талон номер А089518 за изследване със 7 броя стикери за ВМА. Въпреки, че в НП са посочени двете форми на изпълнително деяние /доказани по делото/, регламентирани в чл. 174, ал. 3 ЗДвП, то адм наказателната отговорност е реализирана за едната от тях, а именно- не изпълни предписание за изследване. Това разширяване в описанието на нарушението /посредством прибавяне и другата алтернатива/ обаче, не е довело до неяснота в повдигнатото обвинение, доколкото от събраните по административнонаказателната преписка доказателства е установено, че талон за медицинско изследване е издаден на касатора, но същият е отказал да даде биологична проба. Отделно от това, както бе посочено по-горе, отказът на санкционираното лице да бъде проверено за наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство е също основание за санкционирането му по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Правилото на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е специална разпоредба относно отказ от изпълнение на нареждане на орган по контрол на движението, при която изпълнителното деяние има за предмет конкретно - отказ да се извърши проверка за употреба на алкохол, наркотици или друго упойващо вещество с техническо средство или отказ да се изпълни предписание за медицинско изследване. Ето защо, който и да е от двата отказа – било да се извърши проверка с техническо средство, било да се изпълни предписание за медицинско изследване ще е съставомерен по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. След като осъществяването на която и да е от предвидените в условията на алтернативност законови хипотези по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП дава възможност органът да упражни властническата си компетентност за издаване на наказателно постановление и налагане на административни наказания, с аргумент за по-силното основание следва да се приеме, че при проявлението и на двете форми на изпълнителното деяние, се следва съответното обосноваване на обвинението за санкционирането на водача при прилагането на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като с посочването и на двете осъществени форми на съставомерното изпълнително деяние не е налице нито вътрешно противоречие при формулировката на обвинението, нито неяснота за какво деяние е санкционирано лицето. Такава неяснота не следва и от възпроизвеждането на целия законов текст на посочената като нарушена разпоредба на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, доколкото от обстоятелствената част на НП еднозначно се установява, че касаторът е бил привлечен към административнонаказателна отговорност за отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества и за неизпълнение на предписанието за изследване за установяване употребата на наркотични вещества.

Настоящият касационен състав счита, че не е налице формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното административно нарушение от фактическа страна, което да бъде квалифицирано като съществено такова, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя. Словесно в АУАН и в НП ясно е описано, че не изпълнява предписание за изследване /втората алтернатива/ която съответства на посоченото цифровото предложение 2 на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което става ясно за какво е ангажирана отговорността. Описанието на нарушението в обстоятелствената част на НП съответства на дадената правна квалификация на деянието.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените

касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 2216/17.06.2025 г. по н.а.х.д. № 12220/2024 г. по описа на СРС, НО, 132 състав.

ОСЪЖДА Д. С. Я. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 /сто и тридесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: